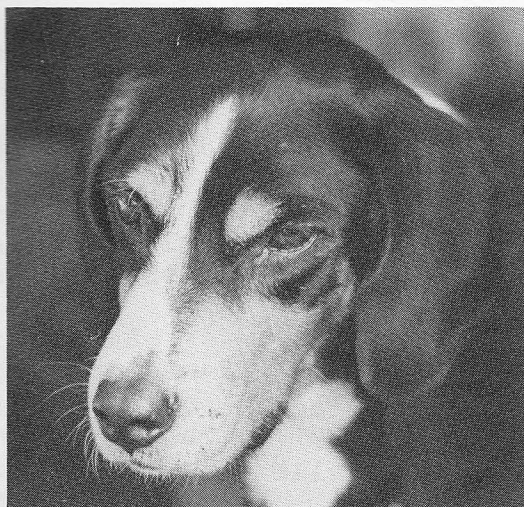

EN RUFFHÄXAS BEKÄNNELSE

Av Amanda Stövare

Jag är härskarinna ombord på Neptunkryssaren S-III Lill-Eva. Som hjälp ombord har jag två anställda som däckspersonal. De sköter allt det praktiska med båten, även sjösättning, upptagning och underhåll.

Under vintern behöver jag egentligen bara gå omkring och kontrollera att allt blir ordentligt gjort. Det kommer också på mitt ansvar att hålla reda på besökare och annat löst folk. Vid sjösättning och upptagning har jag däremot en viktig och ansvarsfull uppgift. Jag skall följa med varje båttransport mellan slipen och vinteruppställningsplatsen för att se till att allt går rätt till. Denna viktiga och även ansträngande uppgift kan jag inte överlåta till personalen, den måste jag fullgöra själv. Deras uppgift är inte att övervaka. De är anställda för att bära och dra.

Mitt ansvarsområde ombord är av annan karaktär.

Innan vi kan kasta loss från bryggan måste jag övervaka ilastningen av den viktiga maten först av allt, och därvid hålla andra seglare och annat löst folk borta från packningen. Sen är det en

annan historia att jag tycker att personalen på däck släpar med sig en hel massa onödig packning. Men det är jag för finkänslig för att påpeka.

När det äntligen blir dags att kasta loss, måste jag först kontrollera att alla är ombord. Dessutom måste jag springa runt och se till att allt verkligen blir gjort som göras skall. Däcksfolket kan ibland glömma fendrarna hängande utefter båtsidan i en hel kvart. Som ansvarig ombord får man skämmas så att öronen hänger. Tyvärr är det ju så med anställd personal numera, att man inte kan lita på dem, utan man måste själv vara med hela tiden och se till att allt verkligen blir rätt utfört.

Själv kan jag inte inta min privilegierade plats som ruffhäxa förrän de fått ut båten på fritt vatten och fått upp seglen så att däcket börjar luta i en obekväm vinkel.

Det ingår sen i personalens uppgifter att följa mig ner i ruffen och se till att jag blir bekvämt omstoppad på min centralt belägna plats i ruffen. De ska se till att jag inte behöver spjärna emot var gång de slår och båtens lutning därvid förändras. Lyckas de inte med detta, brukar jag

gå fram till rufföppningen och med en vredgad blick tillrättavisa dem och på så sätt ser jag till att de fullgör sina förpliktelser ombord: att se till att jag har det bekvämt ombord på min Neptunkryssare.

Lyckas de till slut ombesörja att jag såsom oinskränkt härs-kare i ruffen har det bra, brukar jag i min stora generositet tillåta den anställda däckspersonalen att få roa sig i några timmar med mitt fartyg. Med min nådiga välsignelse får de segla omkring nästan som dem lyster och nästan känna sig som herrar på mitt fartyg.

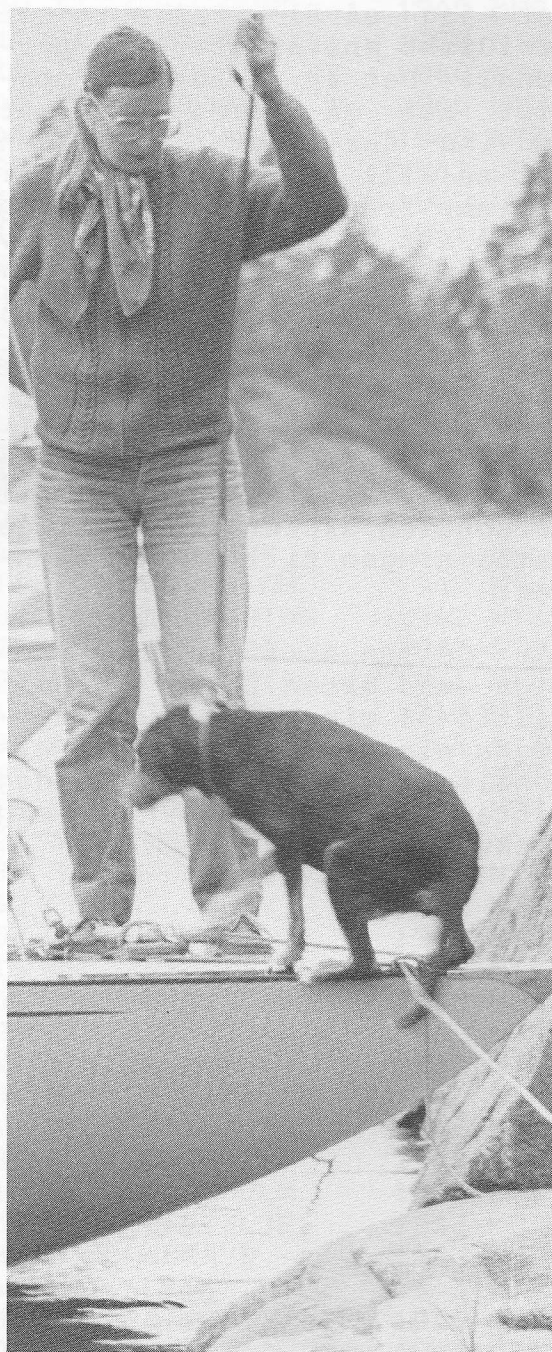
Men naturligtvis gäller det för dem att se till att segla på rätt ställen. Är jag bara väl omstoppad kan jag väl tolerera både att båten lutar och att den gungar.

Men om de tar sig före att segla pinkryss i krabbsjö så att förskeppet smäller i sjöarna blir jag irriterad och går upp och säger till på skarpen: Det här vill jag inte vara med om! Tyvärr är disciplinen bland anställd personal numera så dålig att det inte är alla gånger de lyder order. Åtminstone inte genast. Det har hänt att jag varit tvungen att klättra ut i den obekväma sittbrunnen och tala förstånd med dem. Jag erinrade dem om sjölagens myteriparagraf.

Därför har det gått bättre sista sommaren, men då hade jag även hotat med avsked om de inte utförde givna order. När sen personalen tänkt över den innevarande arbetsmarknadssituationen, fann de för gott att falla först till föga och sen även falla av till slör.

Andra gånger får däckspersonalen för sig att de vill tänja på min generositet och ägna sig åt sina egna nöjen genom att segla omkring alltför länge. Jag blir då tvungen att säga till på skarpen: Dags att söka hamn !

När vi så slutligen äntligen närmar oss land igen måste jag lämna den bekväma suffen. Som bekant kan man ju inte lita på anställd personal längre. Jag måste högst personligen övervaka varje detalj i tilläggen för att se till att de inte fuskar. Varje handling de utför måste jag personligen följa och se till att inget oönskat händer.

När slutligen ankarfällare och hopp-iland-Gittan äntligen lyckats slutföra sina uppgifter är det mitt ansvar och uppgift att spatsera iland för att noggrant undersöka den nya platsen. Det kan finnas många

okända farligheter på okända platser, och som arbetsgivare har jag såväl moraliskt som juridiskt ansvar för min personal. Det är därför min uppgift att gå först för att undvika farligheter och även att se till att personalen har en tamp från mig att hålla sig i så att de inte kommer bort. Jag brukar på så vis leda dem en runda runt tilläggsplatsen.

Väl ombord igen intar jag min upphöjda plats på akterdäck om vädret så tillåter eller eljest på ruffens styrbordskoj där jag väl kan övervaka att personalen sköter den viktiga matlagningen till min belåtenhet.

När de sen äntligen blir färdiga med maten intar jag min måltid på min sedvanliga upphöjda plats på akterdäck. Personalen intar sin enkla middag sittande nere i den för mig obekväma sittbrunnen.

I bästa fall lyckas jag sen lura ut de anställda på en lång promenad i den nya naturen. Jag har ju moraliskt ansvar för deras kondition och fysiska välbefinnande. Får de ha en tamp från mig att hålla sig i brukar det gå bra, annars verkar de oroliga över att komma på avvägar.

Dagens två sista ansvarsfyllda uppgifter är att dels se till att personalen kryper till kojs i vettig tid, dels se till att de ordentligt ser till att Neptunkryssaren S-111 Lill-Evas härskarinna, ruffhäxan Amanda Stövare, blir väl omstoppad för natten.

P S. Då jag är känd som en vänlig och generös natur, bör jag kanske meddela namnen på min personal: Rorsman heter Gitte Sturk, Bo Malmgren är anställd som skothalare, skeppare m.m. Han extraknacker också som min sekreterare ibland.